

## „Oče, kje je moja obleka?“

(Selko.)



Lahova Jerica je šla iz šole. Sama je šla — na samoti je stal njen dom, zato je hodila vedno sama. Ob poti so cvetele raznovrstne cvetlice. Zato je postala tuptatam, utrgala to ali ono cvetlico, igrala se ž njo nekoliko časa in jo vrgla zopet proč. Z obraza pa ji je sijalo veselje in zadovoljnost. Tekla je nekoliko, da bi prej povedala očetu, kolika sreča jo čaka: čez štirinajst dni pojde k prvemu sv. Obhajilu. Tekla je nekoliko časa — toda spomnila se je nekaj žalostnega in obstala. O, da je živa njena mamica, veliko bolj bi se veselila tega dne! In tudi mamica bi bila vesela, da bi ji stopile solze veselja v oči. Ali umrla je —. Že tri leta počiva v hladnem grobu. Očeta ima rada, vedno ga ljubi — le kadar preveč pije, tedaj ga nima rada, tedaj beži pred njim.

Res, Lah je nekoliko preveč pil. Ne sicer vedno — le včasih. Prodajal ni, da bi imel za pijačo. Njegov gozd je bil lep, njegova živina rejena. Ali, kedar je imel ravno denar in priliko, je pil.

Jerica je prišla domov. Vesela je hitela k očetu in mu povedala srečno novico.

Nato je tekla v sobo. Tam v materini skrinji je poiskala malo škatljico. Notri je hranila štiri srebrne goldinarje. Lansko leto, ko je bila pri birmi, ji jih je bila dala botra.

Vzela jih je in hitela k očetu:

„Oče, nate, kupite mi novo obleko, prav belo mi kupite!“

In dala je očetu denar.

Zvečer pa je stopil Lah doli k Novaku, da bi kupil hčerki obleko. Ob tej priliki si je hotel privoščiti tudi kozarec vina. Tudi to je moral storiti pri Novaku, ker je bil ta edini krčmar v vasi.

V pivnici je dobil več znancev. Ta ga je klical pit, oni ga je vabil, naj prisede k njemu. In Lah je sedel. Ali truden je bil od dnevnega dela, zato se mu ni ljubilo takoj vstati. In sedel je še dolgo v noč.

Na oknu domače hiše pa je slonela Jerica. Zrla je po poti, koder je bil odšel oče. Veselje ji je sijalo na obrazu — saj dobi lepo belo obleko in v nji bode pristopila k sv. Obhajilu.

Toda, ker očeta le ni bilo, začela je jokati.

Gori na nebu so svetile zvezdice — prav dosti jih je bilo — in nad zvezdami se je razprostiral seděž Onega, ki ga je želela prejeti deklica pri sv. Obhajilu. In ko je videl njene solzice, ki so prihajale iz nedolžnega srca, bil jih je še bolj vesel, kot milijonov in milijonov zvezdic, na katerih stoji njegov prestol.

Dolgo je jokala, dolgo zrla v tiho noč. Očeta ni bilo. Vlegla se je na posteljo in zaspala.

Komaj je prisvetila drugo jutro rdeča zarja, Jerica je bila že pokoncu. Hitela je vun. Dobiti je hotela očeta, da vidi, kaj so ji kupili.

Lah je bil že v hlevu pri živini. K njemu je stopila in vprašala s tako milim, nedolžnim glasom:

„Oče, kje je moja obleka, moja bela obleka?“

„Nisem še kupil — —.“

Tedaj pa je povescila glavico, in nekaj svetlega se je prikazalo v njenih očeh. Čez nekoliko časa je pogledala očeta tako proseče in tako očitajoče.

In v njenih velikih, očitajočih očeh je bral oče, koliko krivico je storil hčerki. Dala mu je denar, da ji kupi obleko — on ga je zapil! Kam ga je zapeljala pijača! In ko je videl pred seboj otožno hčerko, sklenil je, da se poboljša, poboljša popolnoma in za vedno. In kar je Lah sklenil, to je držal, to je izpolnil.

Jerici pa je rekel:

„Le potrpi, še danes ti kupim obleko.“

Se dopoldne je stopil gori v gozd s hlapcem. In najlepša hoja se je stresla in pala na tla s takim šumom, da so daleč naokrog zapustile ptice svoja gnezda. Lah je prodal hojo Novaku. Za skupljeni denar je kupil obleko.

In prišel je veseli dan. Jerica je šla k sv. Obhajilu. Lepa in čisto bela je bila njena obleka. Zmotila je celo jasne solnčne žarke. Mislili so, da je njeno krilce beli sneg. — Čudili so se, kje se je skrival tako dolgo. Napeli so vse svoje moči, da bi ga stopili. A zmotili so se!

Toda ko je stopala od Obhajila, tedaj je bila njena dušica še bolj bela, veliko bolj bela. Da so jo mogli videti radovedni solnčni žarki, še enkrat bi se bili zmotili in še za koliko bolj!



## Med rožami . . .

**N**aše rože so vzkipele  
Po vrteh,  
Milici je zobke bele  
Kazal smeh . . .

Pa kako se ona smeje  
Brezskrbno,  
Kadar rožam listke šteje —  
Vice in nebo! —

Včasih lilijco popraša  
Lilijca:  
„Si-li bela, kakor naša  
Milica?“

In krilatci, krog nje zbrani,  
Se zasmеjejo . . .  
Veterčki, poprej zaspani,  
V laske ji zavejejo . . .

*Josip Bekš.*

